Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1907. Wydano i rozesłano dnia 30. grudnia 1907. Część XXV.

Nr. 158.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 2. lutego 1891 (Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 17) i ustawy z dnia 5. października 1906 (Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 148) wydane przez c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Do § 2.

Reprezentacye gmin miejskich, w których obowiązuje ustawa z 13. marca 1889 (Dz. u. i rozp. kr. Nr. 24), tudzież tych gmin, które chcą utrzymywać własnych lekarzy, niemniej reprezentacye powiatowe, wezwane przez Wydział krajowy do tworzenia okręgów sanitarnych, (§ 5) mają w myśl ustępu drugiego § 16 ustawy z 2. lutego 1891, powziąść uchwałę, czy u nich mają być ustanowione komisye zdrowotne, czy to dla ich gminy, czy dla okręgu sanitarnego, czy dla całego powiatu.

W gminach, okręgach sanitarnych i powiatach, w których komisye zdrowotne są ukonstytuowane, zasięgną u tych komisyi zdania właściwe władze autonomiczne, co do organizacyi służby zdrowia, mianowicie co do ilości lekarzy, akuszerek i lokalów dla chorych, a to w myśl postanowień §§ 17 i 18 ustawy z 2. lutego 1891 i § 2 ustawy z 5. października 1906.

Uchwały reprezentacyi gmin nie wcielonych do okręgu sanitarnego o organizacyi służby zdrowia, powzięte czy to na podstawie opinii komisyi zdrowotnych tam, gdzie one zostały ukonstytuowane, czy samodzielnie tam, gdzie tych komisyi nie ma, mają być przedłożone Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem i po zasięgnięciu zdania c. k. krajowej Rady zdrowia.

Gminy takie winny jednak dopełnić warunków w §§ 11 i 18 ustawy co do wysokości płacy lekarza i co do obowiązku utrzymywania lokalu dla chorych.

Do § 3.

Pod tymi samymi warunkami, które przytoczono w ustępie 2 do § 2 może nastąpić zezwolenie Wydziału krajowego na wyłączenie gminy z okręgu sanitarnego i na utworzenie z niej samoistnej gminy sanitarnej.

Do § 5.

Przy oznaczaniu siedziby lekarza okręgowego należy mieć na uwadze możność należytego spełniania obowiązków i warunków stałego utrzymania się lekarza. Na siedzibę lekarza okręgowego należy wybrać taką miejscowość, z którejby ze względu na środki komunikacyjne najłatwiej mógł spełniać obowiązki służby sanitarnej.

Do § 6.

Gdyby dla jednej lub kilku gmin w myśl § 5. ustawy w jeden okręg sanitarny połączonych, okazało się korzystnem, by lekarz gminny (§ 2) sąsiedniej gminy, która go sama utrzymuje, pełnił służbę sanitarną także w owej gminie względnie w okręgu sanitarnym, powinny te gminy porozumieć się z ową gminą sąsiednią i po osiągnięciu porozumienia postarać się za pośrednictwem Wydziału powiatowego o orzeczenie Wydziału krajowego po myśli ostatniego ustępu § 6.

Orzeczenie to wyda Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem.

Do § 7.

Dostateczną fizyczną zdatność starającego się o posadę lekarza gminnego lub okręgowego należy udowodnić świadectwem c. k. lekarza powiatowego, lub też świadectwem lekarskiem, potwierdzonem przez c. k. lekarza powiatowego.

Żądanie dowodu od kandydata ubiegającego się o posadę lekarza gminnego lub okręgowego, iż nie przekroczył 40. roku życia, nie odnosi się do tych kandydatów, którzy już taką posadę zajmują.

Do § 8.

W ogłoszeniu konkursu na posadę lekarza gminnego, należy wymienić jego płacę i żądane warunki; na posadę zaś lekarza okręgowego oprócz tego siedzibę lekarza, ilość gmin tworzących okręg sanitarny, zaludnienie okręgu, wysokość ryczałtu na podróże służbowe, ewentualnie obowiązek utrzymywania apteki domowej, jeżeli tego będzie zachodzić potrzeba.

Konkurs na lekarza gminnego ogłasza Zwierzchność gminy, a na lekarza okręgowego Wydział powiatowy.

Gdyby Wydział powiatowy mimo wezwania Wydziału krajowego nie przedłożył do 30 dni wniosku co do zamianowania lekarza okręgowego, wówczas może Wydział krajowy zamianować lekarza okręgowego bez wniosku ze strony Wydziału powiatowego.

To samo odnosi się do stabilizacyi.

O zamianowaniu i stabilizacyi lekarzy gminnych winna Zwierzchność gminna zawiadomić Wydział powiatowy i c. k. Starostwo.

O zamianowaniu, stabilizacyi lub przeniesieniu lekarzy okręgowych zawiadamia Wydział krajowy c. k. Namiestnictwo.

Przeniesienie z urzędu, a nie na własną prośbę lekarza okręgowego, na inne miejsce służbowe, z wyjątkiem, gdy ono jest skutkiem wyroku dyscyplinarnego, może być zarządzone tylko za zwrotem kosztów przesiedlenia z funduszu krajowego.

Wymiar tych kosztów nastąpi według norm obowiązujących dla urzędników krajowych.

Do § 9.

Lekarz gminny i okręgowy ma być przed objęciem służby według następującej roty zaprzysiężony:

„Przysięgam Bogu Wszechmogącemu, że jako ustanowiony lekarz gminny (okręgowy) wszelkie obowiązki, przywiązane do mego urzędu, gorliwie i sumiennie wypełniać będę i że w przydzielonym mi zakresie działania dążyć będę do poprawienia publicznych spraw zdrowia.

Tak mi Boże dopomóż. Amen“.

Odebranie przysięgi z podaniem daty winien potwierdzić na dekrecie nominacyjnym c. k. Starosta, względnie w miastach mających własny statut, prezydent miasta i o tem uwiadomić c. k. Namiestnictwo i Wydział powiatowy.

Do § 10.

W wypadkach dłuższej choroby lub żądania urlopu po nad dni 14 Wydział powiatowy obowiązanym jest przedkładać Wydziałowi krajowemu wnio-

ski co do zastępstwa lekarza okręgowego oraz wniesione przez lekarzy okręgowych prośby o urlopy.

Do § 11.

Lekarze gminni i okręgowi pobierają płacę w ratach miesięcznych z góry.

Wysokość ryczałtu, który ma być wypłacany w ratach miesięcznych z góry, będzie oznaczoną dla każdego okręgu z osobna, w stosunku do obszaru tegoż, ilości i położenia gmin i obszarów dworskich, stosunków komunikacyjnych i innych ważniejszych stosunków miejscowych.

Do § 12.

Jeżeli samoistna gmina sanitarna, mająca ustanowionego lekarza gminnego jest zarazem siedzibą lekarza okręgowego, wówczas niema ona obowiązku odsyłać Wydziałowi powiatowemu dochodów z opłat uzyskanych za oględziny zwłok, ani za oględziny bydła i mięsa, gdyż oględziny te ma wykonywać lekarz gminny względnie weterynarz gminny.

Do § 14.

Instrukcya dla lekarzy gminnych i okręgowych z wyjątkiem lekarzy miejskich we Lwowie i Krakowie, zawartą jest w załączniku A.

Lekarz gminny (okręgowy) jest obowiązany w granicach swego okręgu służbowego, na wezwanie władzy politycznej i za ustanowionem wynagrodzeniem ze skarbu państwa wypełniać sanitarne czynności urzędowe.

Do § 15.

Grzywny nałożone orzeczeniem dyscyplinarnem na lekarza gminnego, wpływają do miejscowego funduszu ubogich, grzywny zaś nałożone na lekarza okręgowego, wpływają do funduszu powiatowego.

We wszystkich tych przypadkach, gdy chodzi o działalność lekarza gminnego pod względem sanitarno-policyjnym lub fachowym w ogóle, mogą naczelnicy gmin, a w razie rekursu lekarza gminnego Wydziały powiatowe przed wydaniem orzeczenia dyscyplinarnego odnieść się do politycznej władzy powiatowej dla zasięgnięcia zdania c. k. lekarza powiatowego.

Również może Wydział krajowy, rozstrzygając sprawy dyscyplinarne, odnieść się do c. k. Namiestnictwa dla zasięgnięcia zdania c. k. krajowej Rady zdrowia.

Do § 16.

Statut określający skład i czynności stałych komisyi zdrowotnych z wyjątkiem miast Lwowa i Krakowa, zawarty jest w załączniku B.

Do § 17.

Wydział powiatowy zbada w porozumieniu z polityczną władzą powiatową, w których gminach, zapewnioną jest dostateczna pomoc położnicza w ogóle, a w szczególności bezpłatna pomoc akuszerki dla ubogich rodzących. Gminy, w których tej pomocy nie ma, mają być przez powyżej pomienione władze bezzwłocznie wezwane, aby ustanowiły posady akuszerek, bądź to osobno dla poszczególnych gmin, bądź zbiorowo dla pewnej grupy sąsiadujących gmin i obszarów dworskich.

Pożądanem jest, ażeby na 4000 ludności ustanowioną była przynajmniej jedna akuszerka, oraz aby przedewszystkiem ustanowiono akuszerki gminne w większych gminach.

Gdyby wezwane gminy i obszary dworskie w ciągu pół roku nie ustanowiły akuszerek gminnych, oznaczy Wydział powiatowy w porozumieniu z polityczną władzą powiatową siedzibę akuszerki, jej okręg służbowy, wysokość i sposób pokrywania jej płacy z funduszów gmin i obszarów dworskich i rozpisze konkurs z terminem najdłużej dwumiesięcznym.

Z pośród ubiegających się o posadę zamianuje Wydział powiatowy w takim razie w zastępstwie gmin i obszarów dworskich akuszerkę, po zasięgnięciu zdania politycznej władzy powiatowej co do kwalifikacyi kandydatek, dając pierwszeństwo akuszerce miejscowego pochodzenia przy równych zresztą warunkach.

Wynagrodzenie akuszerki ma być wypłacane bądź jako stała roczna płaca, bądź za każdą rzeczywiście udzieloną pomoc ubogiej rodzącej. Najniższy wymiar wynagrodzenia będzie osobnem rozporządzeniem ogłoszony.

Gdy jest więcej akuszerek gminnych w jednej gminie, należy każdej co do niesienia pomocy dla ubogich rodzących przydzielić pewną część gminy.

O przeprowadzonej organizacyi służby położniczej w gminie lub okręgu zawiadomią władze powiatowe swe przełożone władze krajowe.

Jeżeli w powiecie okaże się brak akuszerek egzaminowanych Wydział powiatowy ma się postarać o wysłanie do szkoły położonych na koszt gminy, okręgu lub powiatu kandydatek, któreby się zobowiązały przyjąć po uzyskaniu dyplomu posadę akuszerki tam, zkąd na naukę wysłane zostały.

Do § 18.

Lokale dla chorych, jakie miasta utrzymujące własnych lekarzy w myśl § 18 ustawy są obowiązane utrzymywać, mają w szczególności na celu udzielenie opieki lekarskiej w nagłych przypadkach choroby i w przypadkowych uszkodzeniach, jakoteż odosobnienie takich chorych dotkniętych chorobą zakaźną, którzy według uznania lekarza gminnego w swych mieszkaniach nie mogą być należycie odosobnieni.

Lokale takie mają co do swych rozmiarów odpowiadać stosunkom miejscowym i mają być tak urządzone, aby w nich odosobnienie było możebnem i aby każdej chwili można tam chorych umieścić.

Jeżeli w miastach takich jest szpital gminny, należy najdalej do trzech miesięcy poczynić w nim uzupełnienia w myśl powyższych postanowień. Jeżeli zaś szpitala nie ma, obowiązaną jest gmina najdalej do roku od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, postarać się o odpowiedni lokal i oddać go do użytku.

Załącznik A.

Instrukcya

służbowa dla lekarzy gminnych i okręgowych, z wyjątkiem miast Lwowa i Krakowa, wydana przez c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym na zasadzie § 14 ust. kraj. z dnia 5. października 1906 Dz. ust. kraj. Nr. 148.

Obowiązki lekarza tak gminnego jak okręgowego.

A) w ogóle.

Lekarz tak gminny jak okręgowy jest powołany do współdziałania przy wykonywaniu sanitarno-policyjnych obowiązków, przydzielonych gminom tak w samoistnym jak przekazanym zakresie działania.

Aby temu powołaniu zadosyć uczynić, ma się lekarz gminny jak najdokładniej zapoznać ze stosunkami zdrowotnymi swej gminy, a lekarz okręgowy swego okręgu.

Gdyby który z nich dostrzegł usterki sanitarne, zagrażające zdrowiu czy to pojedyńczych osób, czy większej ilości ludności, obowiązany jest wszystko uczynić, aby te usterki usunięte zostały, mianowicie ma pouczyć kogo należy o szkodliwości stanu rzeczy, ma zdać sprawę swej władzy przełożonej o grożącem niebezpieczeństwie i przedłożyć jej wnioski, jakby złemu zaradzić należało.

W razach nagłych, nie cierpiących zwłoki, obowiązany jest zarządzić na własną odpowiedzialność w zastępstwie naczelnika gminy, to, co okaże się niezbędnie potrzebnem.

W takim razie ma jednak bezzwłocznie postarać się o zatwierdzenie swego zarządzenia przez naczelnika gminy.

W ogóle ma swe wiadomości lekarskie jak najskrupulatniej zużytkować ku wspieraniu radą i uczynkiem, czy to naczelnika gminy, czy przewodniczącego komisyi zdrowotnej.

W tym celu lekarze okręgowi są obowiązani dwa razy do roku t. j. na wiosnę i w jesieni zwiedzić każdą gminę przydzieloną do ich okręgu.

W podróży wiosennej winni przekonać się o wszystkich stosunkach sanitarnych w gminie i na podstawie swych spostrzeżeń w drodze właściwej postarać się o usunięcie usterek. W podróży jesiennej winni sprawdzić, czy usterki te zostały usunięte.

Podróże lekarzy okręgowych powinne być przynajmniej na trzy dni naprzód naczelnikowi gminy z oznaczeniem dnia i godziny zapowiedziane, ażeby nietylko ubodzy chorzy mogli zasięgnąć rady i pomocy lekarskiej, aby lekarza oczekiwali naczelnik gminy lub jego zastępca, akuszerka, oglądacz zwłok i t. p. lecz także, aby miał możność lekarz zbadać znajdujących się w gminie obłąkanych, ciemnych i innych kalek, i przekonać się, czy opieka rodziny lub gminy jest dostateczną, względnie, czy nie zachodzi potrzeba pomieszczenia tych osób w zakładzie do tego przeznaczonym. Podróże te jednak nie zwalniają lekarzy okręgowych od obowiązku odbywania podróży na wezwanie przez poszczególne gminy należące do okręgu i tych podróży, któreby w ciągu roku z powodu jakich ważniejszych wydarzeń sanitarnych w okręgu okazały się koniecznemi.

Przyjęcie przez lekarza okręgowego jakiejkolwiek innej płatnej posady może nastąpić tylko za uprzedniem zezwoleniem Wydziału krajowego.

B) w szczególności.

Obowiązany jest tak lekarz gminny jak okręgowy:

a) zwracać uwagę właściwych władz na przeszkody utrudniające ruch swobodny na drogach, ulicach i placach, które mogłyby się stać powodem chorób lub uszkodzeń mieszkańców, niemniej na zanieczyszczenie tych miejsc publicznych, na zanieczyszczenie płynących i stojących wód odchodami ze stajen, gnojowisk, fabryk, warstatów i t. d., a to w celu peryodycznego oczyszczania tych wód, tak samo jak studzień publicznych, niemniej na dostarczenie dobrej wody do picia i do użytku w dostatecznej ilości;

b) zwiedzać budynki publiczne, jako to: szkoły, hotele, karczmy, gospody, przytuliska, domy ubogich, areszta, fabryki i t. p. w celu przekonania się o ich stosunkach zdrowotnych co do gruntu, przestrzeni, światła i powietrza, oraz o sposobie usuwania z nich nieczystości;

c) dawać opinię ze stanowiska sanitarnego na żądanie władzy przy budowie kanałów, studni, wodociągów i mieszkań, przy urządzaniu łazienek, domów dla ubogich i robotników, tudzież lokalów publicznych, niemniej przy udzielaniu pozwoleń na zamieszkanie nowych budowli, przy budowie szkół, zakładów przemysłowych i fabryk;

d) nadzorować ze względów sanitarno-policyjnych artykuły żywności, jako to: mleko, mąkę, grzyby, owoce, wyroby cukiernicze i inne na targach sprzedawane, niemniej napoje, jak piwo, wino, wódkę, rum, arak i t. d., niedopuszczać sprzedaży naczyń szkodliwych zdrowiu i używania ich do przechowywania i sporządzania żywności, niemniej używania barwników szkodliwych zdrowiu do zabarwienia pokarmów lub napojów, lecz polecić policyi zabranie szkodliwych zdrowiu artykułów żywności lub naczyń, o czem ma jednak bezzwłocznie zawiadomić naczelnika gminy;

e) wykonywać w miejscu siedziby — jeżeli nie ma do tego ustanowionego weterynarza — oględziny mięsa i zwierząt przeznaczonych na rzeź lub kłucie, a w innych miejscowościach swego okręgu nadzorować ścisłe wykonywanie tych oględzin i czuwać nad transportami zwierząt nad targowicami bydlęcemi i rakarniami;

f) czuwać nad tem, ażeby władza gminna wyznaczyła stosowne miejsca do kąpieli w rzekach i stawach i aby w tych miejscach jakoteż w łazienkach zachowywane bywały wszelkie ostrożności dla zapobieżenia nieszczęśliwym wypadkom i chorobom w czasie kąpieli;

g) udzielać bezpłatnej pomocy lekarskiej chorym ubogim, (w myśl dekretu prezydyalnego kamery nadwornej z 26. lipca 1840 L. 3.743, Zb. u. p. Nr. 153 ex 1840), przebywającym w jego gminie lub okręgu, niemniej udzielać bezpłatnej pomocy ubogim rodzącym w trudniejszych porodach; leczyć bezpłatnie chorych umieszczonych w lokalach przeznaczonych na to w gminach, które nie mają osobnego lekarza szpitalnego; przyczem ma czuwać nad należytem urządzeniem tego lokalu i nad utrzymywaniem w dobrym stanie przyrządów ratunkowych i transportowych; nieść natychmiast pomoc lekarską na miejscu wypadku osobom, których życie jest zagrożone wskutek nieszczęśliwego zdarzenia;

h) stosować się przy zapisywaniu lekarstw dla ubogich na koszt gminy lub obszaru dworskiego, ściśle do przepisów obowiązującej normy ordynacyjnej;

i) nadzorować akuszerki zamieszkałe w jego gminie lub okręgu (w myśl instrukcyi służbowej dla akuszerek wydanej rozporządzeniem ministeryalnem z 10. września 1897 Dz. u. p. Nr. 216), w szczególności zaś zwracać uwagę na czystość przyrządów i spisywanie wykazów porodowych, niemniej na wykonywanie praktyki położniczej przez osoby do tego nieuprawnione, oraz podawać do wiadomości c. k. Starostwa nadużycie babek nieuprawnionych (rozp. c. k. Namiestnictwa z 23. marca 1903 L. 19.154);

k) zaopatrzyć się w apteczkę podręczną (Notapparat) lub utrzymywać domową aptekę, jeżeli zachodzą warunki ustanowione w § 29 ustawy z 18. grudnia 1906 Dz. p. p. Nr. 5 ex 1907;

l) utrzymywać ewidencye podrzutków, głuchoniemych, ciemnych, obłąkanych, matołków i kalek nieumieszczonych w zakładzie, a zamieszkałych w jego gminie lub okręgu; zawiadamiać właściwą władzę, jeżeli dostrzeże, że opieka tych osób, zostających pod publicznym nadzorem, jest pod względem sanitarnym zaniedbaną;

m) czuwać nad tem, ażeby przy zakładaniu i rozszerzaniu cmentarzy przestrzegane bywały wszelkie przepisy sanitarno-policyjne, ażeby trupiarnia była należycie zbudowaną, a cmentarz w należytym porządku utrzymywany;

n) interweniować wcześnie i roztropnie w razie wybuchu jakiejkolwiek choroby zakaźnej, udać się na miejsce zaraz po otrzymaniu wiadomości o pierwszym wypadku choroby zakaźnej, celem sprawdzenia rodzaju choroby, zawiadomić natychmiast naczelnika gminy i przy jego współudziale zarządzić wszystko, co w myśl obowiązujących przepisów dla stłumienia choroby w zarodku zrobić należy, mianowicie: odosobnić chorych, bądź we własnem ich mieszkaniu, bądź w szpitalu, bądź w osobnym lokalu na to przeznaczonym; pouczyć otoczenie chorego o sposobie zachowania się i o środkach ostrożności, zarządzić i przypilnować jak najdokładniejszą desinfekcyę, szczególnie nie ograniczać swej czynności tylko do zadań sanitarno-policyjnych, lecz nieść czynną pomoc lekarską wszystkim chorym, dotkniętym chorobą zaraźliwą chybaby chorzy lub ich rodziny innego lekarza pożądały, zwracać szczególniejszą uwagę na choroby syfilityczne i na jaglicę; składać bezzwłocznie dokładne sprawozdania o wybuchu i rozszerzaniu się choroby zakaźnej, a co do dżumy, cholery, ospy i tyfusu plamistego już nawet gdy zachodzi podejrzenie władzy politycznej, czy to na ręce Zwierzchności gminnej, czy w razach nagłych bezpośrednio c. k. Starostwu;

o) wykonywać w miejscu swej siedziby oględziny zwłok osobiście, w innych gminach swego okręgu dozorować ustanowionych oglądaczy, pouczać tych, którzy nie są lekarzami lub chirurgami i odbierać od nich doniesienia o każdym wypadku śmierci nienaturalnej, gwałtownej lub spowodowanej chorobą zakaźną, osobiście zaś wykonywać oględziny zwłok tam, gdzie nie jest oglądaczem lekarz lub chirurg, w razie, gdyby zachodziło podejrzenie, że śmierć nastąpiła wskutek karygodnego czynu lub zaniedbania pomocy lekarskiej, lub nareszcie, że się ma do czynienia z chorobą zakaźną;

p) brać udział na wezwanie naczelnika gminy we wszystkich sanitarno-policyjnych komisyach i oględzinach, podjętych we własnym zakresie działania gmin; niemniej brać udział, na wezwanie c. k. władzy politycznej w komisyach powołanych w sprawach poruczonego zakresu działania gmin, jakoto: do tłumienia epidemii lub epizoocyi, do wykonania obdukcyi, do asystowania przy ekshumacyi lub transporcie zwłok, nareszcie przeprowadzać

szczepienia ospy ochronnej, a na żądanie stron zaraz po odbytej rewizyi wydać bezpłatnie świadectwo, że szczepienia dokonał z wynikiem pomyślnym;

r) brać udział w obradach Rady szkolnej miejscowej na zaproszenie jej przewodniczącego, a to w sprawach tyczących się hygieny szkolnej i w tym przedmiocie przedkładać swe opinie i wnioski wyższym władzom szkolnym, czy to na żądanie, czy z własnej inicyatywy;

s) nadzorować wszystkie prywatne zakłady lecznicze i domy porodowe, znajdujące się w jego gminie lub okręgu, tak co do ich urządzenia, jak prowadzenia, zwracać szczególną uwagę na wykonywanie przez osoby nie posiadające kwalifikacyi i uprawnienia praktyki lekarskiej, choćby ta nie bywała wykonywaną w sposób zarobkowy i zawiadomić o dostrzeżonych w tym względzie nadużyciach, władzę polityczną lub właściwy sąd;

t) przedkładać Starostwu z końcem każdego roku statystyczne wykazy sanitarne na udzielonych sobie wzorach dla każdej gminy z osobna, tudzież donosić o wszelkich przypadkowych uszkodzeniach cielesnych w fabrykach i t. p. a Wydziałowi krajowemu przesyłać za pośrednictwem Wydziału powiatowego na formularzach dostarczonych mu przez te władze, w terminach półrocznych sprawozdanie o swej działalności urzędowej, jakoteż o dostrzeżonych brakach, wadliwościach i postępach sanitarnych, oraz wnioski zmierzające do usunięcia tych braków;

u) założyć zbiór normaliów, prowadzić dziennik swych czynności i korespondencyi urzędowych i protokół zmarłych, tudzież czynić zapiski do rocznego sprawozdania statystycznego i oddać wszystkie te pisma swemu następcy w urzędowaniu;

w) zawiadomić naczelnika gminy względnie Wydział powiatowy w razie koniecznej potrzeby wydalenia się z gminy na czas dłuższy nad 24 godzin a gdyby nieobecność lekarza miało trwać dłużej niż 3 dni postarać się o pozwolenie Naczelnika gminy względnie Wydziału powiatowego.

C) Postanowienia odnoszące się jedynie do lekarzy miejskich.

a) W miastach, w których obowiązuje ustawa z 13. marca 1889 (Dz. u. kr. Nr. 24) jak niemniej, w innych miastach i miasteczkach, w których wedle § 2 ustawy z dnia 5. października 1906 (Dz. u. i rozp. kr. Nr. 148), będą ustanowieni lekarze gminni, obowiązani są lekarze miejscy wykonywać nadzór nad prostytucyą w myśl rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z 10. października 1888 L. 48.887.

b) Lekarze miejscy są obowiązani leczyć bezpłatnie służbę miejską wszelkich kategoryi i osoby przebywające w aresztach miejskich, nadto badać stan zdrowia szupaśników.

c) Jeżeli w mieście jest więcej lekarzy gminnych, Rada miejska rozdzieli czynności między nich, a jednego mianuje lekarzem naczelnym, który jest odpowiedzialny za wykonywanie służby zdrowia w całem mieście.

Rada miejska może powyższą instrukcyę uzupełnić innemi postanowieniami.

Nr. 159.

O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 4. grudnia 1907 L. 117.691, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Skałacie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Skałacie dla dorosłych na 1 K 48 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 74 h dziennie, począwszy od 1. listopada 1907.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 160.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 3. grudnia 1907 L. 113.620, w sprawie zezwolenia gminie Jarosław na dalszy pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na podstawie § 86 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Jarosław na dalszy pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego

od mięsa na przeciąg lat 5 począwszy od 30. października 1907 do 30. października 1912.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 161.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. grudnia 1907 L. 120.841, w sprawie zezwolenia gminie m. Jarosławia na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 87 ustawy z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, wyrażoną w pismie z 12. listopada 1907 L. 140.903/I. zezwala gminie m. Jarosławia na dalszy pobór przyzwolonej jej ustawą z 21. maja 1895 Dz. u. kr. Nr. 47, opłaty gminnej od piwa w wysokości dwóch (2) K 40 h od jednego hektolitra, pod warunkami w ustawie tej postanowionymi, na przeciąg 2 lat t. j. od 1. stycznia 1908 do końca roku 1909.

We Lwowie, dnia 3. grudnia 1907.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 162.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 18. grudnia 1907 L. 22.584/pr., o utworzeniu czterech nowych c. k. powiatowych inspekcyi leśnych w Sanoku, Sokalu, Tarnopolu i Tarnowie, tudzież o nowym podziale okręgów inspekcyi leśnej w Kołomyi i w Stanisławowie.

Na podstawie reskryptu c. k. Ministerstwa rolnictwa z 2. lipca 1907 L. 24.595, Prezydyum c. k. Namiestnictwa zarządza utworzenie czterech

c. k. powiatowych inspekcyi leśnych w rządowej służbie administracyi politycznej a to:

1. w Sanoku dla powiatów politycznych: Brzozów, Krosno, Lisko i Sanok, wydzielonych z dotychczasowych powiatowych inspekcyi leśnych w Rzeszowie, Przemyślu i Nowym Sączu;

2. w Sokalu dla powiatów politycznych: Cieszanów, Rawa Ruska, Sokal i Żółkiew, wydzielonych z dotychczasowych powiatowych inspekcyi leśnych we Lwowie i Przemyślu;

3. w Tarnowie dla powiatów politycznych: Dąbrowa, Gorlice, Jasło, Mielec, Pilzno, Ropczyce i Tarnów, wydzielonych z dotychczasowych powiatowych inspekcyi leśnych w Rzeszowie i Nowym Sączu i

4. w Tarnopolu dla powiatów politycznych: Brzeżany, Czortków, Husiatyn, Podhajce, Rohatyn, Skałat, Tarnopol, Trembowla i Zbaraż, wydzielonych z dotychczasowych powiatowych inspekcyi leśnych w Stanisławowie i Złoczowie.

Równocześnie zarządza Prezydyum c. k. Namiestnictwa na podstawie powołanego rozporządzenia ministeryalnego wydzielenie z c. k. powiatowej inspekcyi leśnej we Lwowie, powiatu Gródek Jagielloński i wciela go do c. k. powiatowej inspekcyi leśnej w Przemyślu.

Wreszcie zmienia się ustanowiony obwieszczeniem z 19. grudnia 1906 (Dz. u. kr. Nr. 166) okręg inspekcyi leśnej w Kołomyi w ten sposób, że ma on obejmować powiaty polityczne: Kołomyja, Borszczów, Zaleszczyki, Horodenka, Peczeniżyn, Śniatyn i Kosów.

Okręg zaś inspekcyi leśnej w Stanisławowie będzie obejmował powiaty polityczne: Stanisławów, Tłumacz, Buczacz, Bohorodczany i Nadwórna.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 163.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. grudnia 1907 L. 115.916, w sprawie zezwolenia gminie Sądowa Wisznia na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Sądowa Wisznia na dalszy pobór przyzwolonej ustawą z 28. listopada 1883 Dz. u.

kr. Nr. 75, a względnie rozporządzeniami Wydziału krajowego z 23. grudnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 93 i z 14. sierpnia 1902 Dz. u. kr. Nr. 9, opłaty gminnej od napojów spirytusowych w dotychczasowej wysokości t. j. po 4 h od litra na przeciąg pięciu lat, od roku 1908 do końca roku 1912, jednak pod warunkiem, że trunki te mają być wolne od rzeczonej opłaty w tych wszystkich wypadkach, w których przyznane im jest wedle § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120, uwolnienie od państwowego podatku konsumcyjnego, oraz że stosownie do zobowiązania zawartego w deklaracyi Zwierzchności gminnej z 27. lipca 1907 gmina nie będzie mogła dochodu z tej opłaty zabezpieczyć inaczej jak tylko w zgodnem porozumieniu z c. k. Dyrekcyą funduszu propinacyjnego względnie z miejscowym dzierżawcą prawa propinacyi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 164.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 21. grudnia 1907 L. 23.323/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach: Białobożnica, Ułaszkowce i Zabłotówka, powiatu Czortkowskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości: Białobożnica, Ułaszkowce i Zabłotówka, powiatu Czortkowskiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k. karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

Za c. k. Namiestnika:
Łoś w. r.

Nr. 165.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 11. grudnia 1907 L. 115.760, w sprawie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Gawłuszowicach koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu na Wisłoce pod Gawłuszowicami.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża obszarowi dworskiemu w Gawłuszowicach na lat pięć koncesyę z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45), do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłokę pod Gawłuszowicami w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.